

LBRIS

We know
books

Ana-Maria Manolache

SPERANTE
COAPTE
ÎNTR-UN
CUPTOR CU
MICROUNDE

EDITURA
CREATOR
BRAȘOV, 2024

Cuprins

În fiecare zi	5
O iederă-n tăcere.....	6
Trunchiul lumii nu sunt eu	7
Confesiune	9
Insectarul.....	10
Când lupii vin în haită.....	12
Fericirile	13
Am început să adun.....	15
Cel mai mare set de lego.....	17
Departee de lume	18
Căderea întru Lumină	19
Nădejdea mea	21
Sub un zulf nebănuir de lume	24
Libertatea nu este un joc de șotron pe hârtie.....	25
Despre obișnuințe	26
Poveste înaripată.....	27
Tăcerea Ta, Doamne	28
Speranțe coapte într-un cuptor cu microunde.....	29
Cu cât te apropii	30
Insomnie	31
Autoscopie	32

Peisaj absurd.....	33
Sunt lucruri care ar trebui să rămână	34
Avaton	35
Mă târăsc în mine.....	37
Împletesc lumină	38
Și eu, și tu	40
Scobitura palmei.....	41
Dragostea nu trece pe lângă	42
Câteva gene	43
Un capriciu ce și-l permite oricine	44
Un om mai bun.....	45
O premisă	46
În societatea aceasta plină de reclame	47
Ultima	48
Scară către cer.....	49
Mâna mea este un arcuș.....	50
Port în mine o inimă caldă.....	51
Mărunțiș	52
Solilocviu de iunie.....	53
Rest Energy	55
Asta e tot	56
La apus stau înnoate	57
Aripi de om (acestea trei rămân)	59
Nuanțe din prezent	60
Două brațe.....	61
Nu port o a doua haină.....	62
Ce porți în inimă.....	63
Noaptea	64
Ce folos să poți privi, dar să nu vezi.....	65
Recomandare	67

În fiecare zi

Am învățat că de la cădere la ridicare e un singur pas, așa cum de la întuneric la lumină este o singură clipire de ochi. Dar într-o zi de câte ori clipim? Atât de des încât nu mai vedem întunericul, doar lumina. Și asta se numește a fi treaz. La fel și-n viață, a fi fericit, nu înseamnă că tristețile dispar, ci doar că trecerea de la un suspin la un zâmbet se face mai des, mai ușor, mai rapid, mai trainic, mai natural. Aproape ca o respirație. Și asta în fiecare zi. În fiecare zi putem câștiga, sau pierde, Lumina.

O iederă-n tăcere

Mi-e limpede.
Nu trebuie să mă mai strecor
în mica sită compactă a îndoielii
ca să înțeleg ce am de făcut.

Viscerele nopții nu-mi aparțin, doar răsăritul
pe care nu-l pot păstra fără să-i adaug
amprenta mâinilor cu care am învățat
să pictez ce mi-a fost dat:
un înger
pe care-l acopăr cu dragostea unui nou născut
când îl scot afară din pânțele veșniciei mele
și un vers repetitiv pe care-l întind cu pensula
subțire, cât un fir de apă ce cade din ochi.
În mare parte,
asta sunt eu: un om îndrăgostit de
poezia ce nu strivește mâna-ntinsă a Lui Dumnezeu.
Și de aceea, am nădejde
că noi, cei care iubim atingerile oarbe ale dimineții,
ne vom afla împreună, înotând
ca o iederă-n tăcere
spre vârful existenței noastre,
unde nu mai este frică.

Trunchiul lumii nu sunt eu

o herghelie scăpată de sub control
așa se simte frica care
îmi calcă uneori pragul
atunci când uit că nu sunt eu trunchiul
ce leagănă lumea aceasta în direcția în care
umanitatea va fi restaurată
ca o pictură învechită, curățată c-un bețișor de vată
într-un anotimp care începe încă de aici

deja și nu încă – o adiere de vânt ce poartă
suflarea lui Dumnezeu
o respirație completă
în care învățăm să măsurăm
lungimile și-ndepărtările,
folosind
o hartă care ne-arată
ceea ce este important de știut:

distanța
dintre două mâini drepte
lungimea
dintre doi umeri stângi,

linia

dintre doi oameni care se-ntâlnesc

în legănatul unei frunze

mișcarea

care strânge în brațe un copil

în legănatul unei frunze,

departe de orice știință exactă,

am descoperit că

așa se ajunge

ca orbii să capete lumină

și răniții să alerge

să prindă frunze

tocmai din coroana de spini

în legănatul unei frunze

mă opresc cu ușurință, ore-n șir,

căci fiecare minut este irepetitiv

și fiecare traiectorie

mă poate ține în suspans

și fiecare întoarcere

nu știu unde o să mă ducă

și asta mă face, să fiu, vie

trunchiul lumii nu sunt eu

și cu toate acestea, continui să nasc frunze

Confesiune

Din îndepărtări
se naște poezia
prematuro.

Un cântec mut.

Îl port în mine
o vreme,
până capătă
suficientă forță
să se aventureze
în lumea de afară
unde
Iubirea este prinsă
în piroane,
iar cuvântul stă răstignit
pe o Golgota de hârtie.

Oricât oțet.
Oricâte săgeți.
Oricâte sulije
împunse-n crisalidă
Poezia se înalță
pentru cei care
cu credință, se roagă.

Insectarul

când merg pe stradă
și privesc în jos
lumea mea devine
un insectar cu capac de sticlă
un insectar în care
frumusețea este universală,
dar nu & adezivul
care leagă
mâinile lipite de corp, îmbrățișarea
ce acoperă omul învins
prin milostenie

însă
toate acestea
sunt lucruri uitate,
iar în insectar
este nevoie de milă,
căci din cauza sărăciei
de pretutindeni
prin haine iese boldul răsucit
în piept,
chiar în centrul atenției noastre:

rana și durerea de-a nu iubi
o altă inimă care așteaptă
sub capacul de sticlă
refuzând să strige

și de aceea moare puțin,
câte puțin, sub ochii lumii
– o agonie trecută sub tăcere –

Când lupii vin în haită

să înduri abisul
în pustiul unei lumânări
până auzi
fiecare rotiță care se-nvârte,
până simți
fiecare denivelare de suprafață,
până cunoști
fiecare loc unde se fabrică
lacrimi și sfînți
și cel mai important este
să crezi că mai rezști
încă o zi,
până urletul va trece.

Fericirile

Fericii sunt
cei săraci cu așteptările,
căci a lor este toată bogăția Tatălui.

Fericii sunt
cei care culeg lacrimi în secetă,
căci aceia vor gusta roadele iubirii.

Fericii sunt
cei cu inima neîncorsetată,
căci aceia vor putea respira
fără nicio durere.

Fericii sunt
cei care gustă doar o fărâmbă
și se abțin să-și sature pofța,
căci aceia nu vor simți lipsa.

Fericii sunt
cei care împart și primesc
pâinea și vinul, căci aceia
vor sta la masa Împăratului.

Fericiți sunt
cei curați cu inima în noroi,
căci a lor este milostivirea.

Fericiți sunt
cei ce-și spală chipul învechit
și dau pânzele de păianjen la o parte,
că aceia vor întrezări Lumina.

Fericiți sunt
apărătorii firului de iarbă,
că aceia, bogați, din veac și
până-n veac, vor fi.

Fericiți sunt
cei alungați pentru curajul
de-a rămâne întru Adevăr,
căci a lor este libertatea întreagă.

Bucurați-vă
și nu deznădăjduiți,
căci veselia o împart îngerii!